



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupeného JUDr. Michaelou Pretschovou, advokátkou se sídlem Varnsdorf, Pražská 2951, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 9. 2005 č. j. 24 Az 756/2003 – 124,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Michaelae Pretschové **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í :**

Rozhodnutím ministra vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 19. 11. 2001 č.j. OAM-932/AŘ-2001 byl zamítnut rozklad žalobce (dále i „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 3. 2001 č.j. OAM-248/VL-07-P15-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „zákon o azylu“), současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle ustanovení § 91

téhož zákona. Z průběhu správního řízení dle žalovaného vyplynulo, že žalobce z Ukrajiny odešel pro údajné pronásledování ze strany ukrajinské tajné služby za jím tvrzenou politickou činnost a příslušnost k tatarské národnosti, nicméně svá tvrzení nebyl schopen nijak doložit. Dle žalovaného nelze vyloučit, že žalobce byl pod dohledem bezpečnostních orgánů Ukrajiny, zvláště pokud hlásal separatistické názory o osamostatnění Krymu, ale podle toho, co uvedl, nic nenasvědčuje tomu, že by byl státními orgány nějak perzekuován za své názory. Podobným případem je dle žalovaného i žalobcem uváděné propuštění ze zaměstnání, sám uvedl, že pracovní poměr rozvázal na vlastní žádost na základě názoru ředitele, že byl měl odejít. Ani slovní potyčka žalobce se starostou a údajný neúspěch při hledání práce, který byl podle něj způsobem národnostní nesnášenlivostí, nejsou okolnostmi, které by odůvodňovaly udělení azylu, neboť se jedná o činy jednotlivců, nikoli o pronásledování ze strany státních orgánů či státem tolerované. Žalovaný se ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně a shodně dospěl k závěru, že žalobcem sdělené údaje nelze podřadit podmínkám pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 9. 2005 č. j. 24 Az 756/2003 – 124 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a zejména uvedl, že z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce byl ve vlasti státními orgány postihován a perzekuován za své názory. Krajský soud se podrobně zabýval jednotlivými skutečnostmi, které žalobce uváděl jako důvody pro udělení azylu, přičemž stejně jako žalovaný neshledal u žalobce naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu. Dle názoru soudu byl s žalobcem v rámci správního řízení o udělení azylu veden podrobný pohovor za účasti tlumočníka, žalovaný si opatřil podklady k posouzení situace v zemi původu žalobce v odpovídajícím rozsahu a s přihlédnutím k uváděným důvodům pro udělení azylu, včetně aktuálních informací o vývoji na Ukrajině. Žalovaný tak vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, má oporu ve správním spise. Krajský soud tak v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil nezákonnost rozhodnutí žalovaného, který ve správním řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení, ve znění platném v době rozhodování ve věci (dále jen „správní řád“), což stěžovatel uváděl již v žalobě. Stěžovatel trvá na tom, že žalovaným zjištěný stav věci na základě několika zpráv považuje za neúplně a nepřesně zjištěný, když zprávy pocházejí výhradně z vládních zdrojů, tedy politických orgánů, proto získané informace nemusí být vždy naprosto objektivní a apolitické. Přestože situace na Ukrajině byla značně komplikovaná a nepřehledná, nepokusil se žalovaný obstatat informací i odjinud, takový způsob shromažďování podkladů pro rozhodnutí považuje stěžovatel za nedostatečný. Krajský soud měl dle stěžovatele rozhodnutí žalovaného pro vytykaná porušení ustanovení správního řádu zrušit. Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda měl či neměl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností.

Kasační stížnost byla stěžovatelem podána předně z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro tvrzenou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Stěžovatel v kasační stížnosti obecně namítá porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným ve správním řízení o udělení azylu, pro které měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud z předloženého správního spisu ve věci seznal, že v rámci daného řízení o udělení azylu provedly žalovaný i správní orgán I. stupně dokazování v souladu s ustanovením § 34 správního řádu. Pro svá rozhodnutí si oba správní orgány opatřily dostatek podkladů, přičemž vycházely zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 13. 1. 2001 a v pohovoru k důvodům tohoto návrhu ze dne 26. 1. 2001 a z informací o situaci na Ukrajině, které měly v rámci řízení k dispozici (přehledně vyjmenovány na straně osmé a deváté protokolu o pohovoru ze dne 26. 1. 2001), s jejichž obsahem byl stěžovatel na závěr pohovoru seznámen, což stvrdil svým podpisem. K obsahu zpráv či ke způsobu jejich zjištění se stěžovatel nevyjádřil. Na základě opatřených podkladů zjistil správní orgán I. stupně a poté žalovaný v souladu s ustanoveními § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 správního řádu přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebraly v kontextu platné právní úpravy a dospěly k závěrům uvedeným v rozhodnutí, a to že u žalobce nejsou dány důvody pro udělení azylu dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Napadené rozhodnutí žalovaného tak vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (ustanovení § 46 správního řádu) a odůvodnění rozhodnutí obsahuje uvedení skutečností, které byly podkladem rozhodnutí, úvahy, kterými byl žalovaný veden při hodnocení jednotlivých důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, žalovaný podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, a konečná stanoviska. Krajský soud správně neshledal ve správním řízení o udělení azylu stěžovateli namítané vady řízení a Nejvyšší správní soud nepovažuje uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za oprávněný.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil také důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ke kterému pouze obecně namítal, že nesouhlasí s hodnocení krajského soudu, jenž se ztotožnil se závěrem žalovaného o nesplnění podmínek pro udělení azylu stěžovateli. Citovaný stížnostní důvod však stěžovatel v kasační stížnosti blíže nijak nespecifikoval, proto není možné, aby se jím za této situace a v uvedeném rozsahu Nejvyšší správní soud zabýval.

Nově stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný vycházel výhradně ze zpráv pocházejících z vládních zdrojů a nepokusil se získat informace odjinud. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil

poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatel nezmínil ve správním řízení o udělení azylu u žalovaného ani v rámci řízení o žalobě u krajského soudu, a které uplatnil teprve po vydání napadeného rozsudku, nelze v řízení o kasační stížnosti přihlížet.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Ostravě ustanovil stěžovateli k jeho žádosti zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby v částce 1000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění platném do 31.8.2006] a v náhradě hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 1075 Kč. Tato částka bude ustanovené advokátce JUDr. Michaele Pretschové zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín  
předseda senátu

